

UTASSY JÓZSEF

Csillagra zárt egek alatt

IN MEMORIAM PROMETHEUS

*Isteni tolvajok ivadékát,
a Bükkhöz láncra ne verj engem,
gyáva véremet se futamítsd meg:
hazám, keselyűm, szerelmem!*

*Itt, e csillagra zárt egek alatt,
hol csak a cellám lenne tágabb,
kímélj a kaukázusi kintől:
Huszadik Század!*

*Írott kövekből szikrám ha pattan,
ne vakítsd meg a látnoki lángot,
taplóba tüzemet ne törpítsd:
nem zsarátnok!*

*Túl a meglopott mennyei máglyán,
pokoli kikelet heve fűt rég.
Fenyvesből gyászt, koporsófákat
dönt ki a fűrész.*

*Halál varjai, holló-nagy pernyék
riognak rólunk a csillagokhoz.
Hallod ezt az őszt, Kaukázus?!
Károgova károgo rám a kozmosz.*

SZEMLÉR FERENC

Emlékeid

*Emlékeid mélyen
szívedbe vésődnek.
Nem mint valami kedves
karc, melyet örömmel
bámul a szem. De mint
hegyes és élesre köszörült*

kés. — Nyomán lassacskán
csöpög a vér. Mutatja
lépteidet a múltba visszafelé.
Kanyargó tántorgásaid.
Félő torpanásaid.
Iszonyodó fordulásaidat is.
Ó, miért nincs nyugalom ebben a
fura vándorlásban? Miért
hull csak a vér, amely
lassan felszikkad,
s úgy belepi a por,
hogy már magad sem
veszed észre . . .

Délutáni olvasás

Vártam a füvek hallgatólagos
beleegyezését,
hogy fölülsem okos
könyvem födelét. És még
utoljára elolvassam, amit
bölcseknél tanít
arról, hogy a hátralevő
idő
meg hogyan élhető . . .
De ők csak hallgattak
s lengtek ide s tova,
akár valami vastag
nyélnek csapója-ostora,
s egyik sem biztatott.
Most nem is tudom, mit tegyek.
Hová való vagyok?
Hová legyek?
Élek tehát hallgatagon.
Hallgat a pást.
Meg sem kezdem és abba sem hagyom
az olvasást.
Mindenfelé hallgatnak a füvek,
a szellők és a nedvek.
Meg nem bölintják immár fejüket,
s nem mondják: Tedd meg! . . . vagy: Ne tedd meg!

Elhagyott völgy

Ezt a völgyet senkisémm látogatja.
Tavasszal rendben kinő a fű, de
kasza nem éri, s így embermagasra nyúlik.

Majd elhullatja magjait. Leszárad
tövéről. Trágya lesz jövőre. Néha
egy-egy korhadt fa végigdől a rét
szélén, lassan rothadni kezd,
de kéz nem nyúl hozzá, a záporok
mossák csak szét szilánkjait, s a hó
rombolja szerte lassan. Egy-egy állat
megáll a perem hajlatán,
ám nincs kedve bejárni tereit,
mert nem szimatol zsákmányt a csend
fojtó magányában, a bogarak
lassú zsongása közt. Néhány madár
szokott csak elkörözni fényes
délben fölötte. Am azoknak árnya is
csak elsuhan. És nyomuk sem marad.

KISS ANNA

Medveének

HALLGASSATOK IDE

Nézzetek hó-pusztá közepibe
lábraáll kendős kicsi fabálvány
kopog bot-lábain
kar nélkül kabátujjai
nem valók fonásra szövésre
egyedül gyerekölelésre
kar nélkül kabátujjai
nem is fonnak szőnek
gyerekre se hajlanak-görbülnek
botláb havat tapos
kikopog egy falut
annyi házat kéményestül
annyi igát boronát
traktort kombájnt szárazmalmot
kocsmát boltot főutcát
amennyi kell
tornyot bagollyal
udvart tehénnel tyúkkal kakassal
ahogy kell
Kendősen tovább ne kopogj
falábon tovább ne forogj
se gyerek csak öreg
kendősen tovább ne kopogj
Kendősen tovább csak kopog
falábon tovább csak forog
mit is hogy is tegyenek